

מנדרגולה

מאת יעקב שבתאי
בעקבות ניקולו מקיאוולי

תיאטרון
בית ליסין
הבי ישראלי

מנדרגולה

מאת יעקב שבתאי
בעקבות ניקולו מקיאוולי

תיאטרון בית ליסין וקבוצת הצעירים
מודים למיכל יובל רכבי
על עזרתם הרבה בהפקת הצגה זו.

במסגרת הצגה זו הוענקו מלגות
מטעם אלי ליאון לשישה שחקני ויוצרי
תיאטרון בית ליסין, צעירים ומצטיינים
כהוקרה להוריו אסתר וד"ר אלי.

משך ההצגה: כשעה וחצי ללא הפסקה | הצגה ראשונה: 19.1.2011

בימוי וכוריאוגרפיה:

גלעד קפחי

עיצוב תפאורה:

ערן עצמון

עיצוב תלבושות:

אולה שבצוב

מוסיקה:

אפיר לקנר

עיצוב תאורה:

קרן גרנק

משתתפים (לפי סדר הא'-ב):

דניאל אפרת

האח טימוטיאו

אסף בן-שמעון

סירו

דיקלה הדר

ליגוריו

ידידיה ויטל

פרח כמורה/מנהל הלהקה

הילה זיתון

סוסטרטה

רויטל זלצמן

לוקרציה

יוסי טולדו

ניצ'ה

שלומי טפיארו

קאלימאקו

טל-יה יהלומי-לוי

האלמנה דונה ליהה

פילים לשיר פתיחה: דניאל אפרת

קומדיה דל-ארטה

עדויות ראשונות על ה"קומדיה דל-ארטה" - שהיא הקומדיה של האומנים, בעברית - אנחנו מוצאים כבר באמצע המאה ה-15, באיטליה. כתגובה נגדית לתיאטרון הרנסנס "הממוסד", שהציג באולמות סגורים מסכתות קלאסיות מתונות ומכובדות על רקע תפאורות משוכללות בפני קהל מצומצם של אצילים ובעלי ממון, פרצו קבוצות קטנות של שחקנים-אומנים אל ככרות השווקים והציגו בלבם ההומה קומדיות קצרות, מאולתרות והמוניות משהו. הלהקות נדדו בכרכרות גדולות ופרשו את תפאורותיהן הפשוטות מתוכן בפני כל.

העלילות היו סכמטיות, פשוטות, פשוטות אפילו - זוג צעירים מאוהבים שאביה העיקש של הכלה, מעין עקשן קמצן חרמן, סירב להשיאם כי רצה שתתחתן עם איזה רופא רב רבן ומשכיל, לכאורה. הנאהבים, בייאושם, נעזרים במשרת של הנאהב ובמשרתת של הנאהבת, שבהמשך יתאהבו אף הם, כדי לתחבל תחבולות שבסופן ייאלץ האב הסרבן להשיא את הזוג הצעיר. תחבולות המשרתים להפיל בפח את הזקן הסרבן היו, בעצם, העילה העיקרית לקיום ההופעה בכלל, העלילה הסכמטית, שחזרה על עצמה כמעט במדויק מהצגה להצגה, היוותה לא יותר מהצדקה דרמטית קלושה לכל המהומה. הדיאלוגים היו מאולתרים ושרתו את "הסצנריו" - מתווה העלילה. להקות השחקנים שבודק כלל התחברו בתוכן גם בקשרי נישואין ומשפחה, או שבעלי חוב ומפסידים בהתערבויות נאלצו להופיע בלהקה של נושיהם, כללו שחקנים שהתמחו בגילומן של

דמויות ספציפיות: הצעיר הנאה גילם את המאהב, המבוגר את האב, הגבוה את הרופא המתרברב או את הקצין הבור שחומד מצידו גם כן את הנאהבת הצעירה. לכל שחקן היה קטע שפיתח עם הזמן, מעין "נאמבר" קומי, או "לאצו" באיטלקית, שבעת ביצועו הביא לשיא את כשרונותיו הספציפיים: אקרובטיקה, קסמים, מהירות לשון או חיקוי מבטאים. השחקנים הופיעו בהמולת השוק, לאור יום, בפני קהל מעורב ממעמדות שונים שעמד וצפה בכרכרה שהפכה לשעה קלה לבמה. הקהל השתתף בהצגה בשאגות צחוק, בקריאות השתתפות, בעידוד השחקנים אך גם בקריאות בוז להם אם ה"לאצו" שביצעו לא נשא חן בעיניו. היה זה תיאטרון שונה וחדש, כזה שפונה אל קהלו "בגובה העיניים" ו"מתחת לחגורה" - תיאטרון ישיר, צבעוני, אקרובטי וחי, בניגוד לסגנון התיאטרון הקפוא של להקות האקדמיה, או של התיאטרון הביניימי שקדם לו.

לאט לאט הפכה איטליה כולה לבמה אחת גדולה של להקות האומנים של "הדל-ארטה". כל איזור באיטליה "שלח" דמות אחת למפגש הססגוני בככר השוק. פנטלונה, אותו אב קמצן-מרושע שמתקשה להיפרד מבתו ומחפש עבורה שידוך רם שישלשל לכיסו נדוניה שמנה, היה מנאפולי, או מונציה. פנטלונה זה הרכיב תמיד חצי מסיכה אדומה עם אף

מתעקל, מכנסיו האדומות, מקור שמו וגאוותו, היו צמודים לגופו והוא התהלך בנעלי שפיץ מזדקרות, כשהשקית שמשלתלת מאיבר מינו הכילה את מיטב כספו, אך גם דימתה את איבר מינו. ארלקינו, המשרת הישנוני שהוקפץ על ידי הנאהב הצעיר לזמום את שידוכו אל הנאהבת, היה מברגמו והרכיב מסיכה שחורה עם עיני חתול. הוא לבש בגד משבצות צבעוניות על בד לבן והיה תמיד עצל ואיטי, אלא אם כן הריח דבר מזון בקרבתו, שכן רק עם מיצי הקיבה הופעלו גם תאי מוחו הנדרש למזימות.

הדוטורה, אותו דוקטור מקשקש לטינית היה תמיד גבה קומה, לבוש גלימה שחורה וחבש כובע שפיץ גבוה ושחור. הוא הגיע אלינו מפדואה והיה מדבר בקול עמוק.

ועוד היו הקפיטנו, החייל המתרברב, וסמרלדינה, המשרתת החצופה והשמנמה, ופולצ'ינלה, הליצן העגמומי והקנאי ורבים וטובים שעוד התווספו אל משפחות האומנים.

יותר ממאתיים שנה כבשה המסורת הזאת את חיי התושבים באיטליה, עברה אל צרפת ולכל איחופה, כשהמוכשרים ביותר בליצנים עשו דווקא קריירות מזהירות והפכו לאהובי הקהל בכל מקום שאליו הגיעו. מחזאים ומשוררים נכבשו

בקסמי התיאטרון הארעי והחולף הזה וניסו לקבוע בטקסטים. המחזאים האיטלקיים בני המאה השמונה-עשרה קרלו גוצי וקרלו גולדוני כתבו קומדיות שהיו מבוססות על אילתורי הדל-ארטה. מולייר הגאון נשען על דמויות קומדיית השווקים בכל מחזותיו: "הקמצן" הוא פנטלונה בעיבוד צרפתי; "סקפן" שלו הוא מעין פולצ'ינלה וב"החולה המדומה" מפזזים הרבה מאד "דוטורים". אלא שהנצחתו של המאולתר גם קיפדה את חיי הפרפר שלו: התיאטרונים הגדולים החלו להציג את הקומדיות הכתובות שהיו מבוססות על הקומדיה דל-ארטה ובכך עיקרו אותה מטריותה ומחיותה. הקהל נהר לתיאטרונים, עזב את השווקים והלהקות הנודדות האחרונות נעלמו כמעט כליל מהמפה באמצע המאה השמונה-עשרה.

אלא שמורשתם נותרה בזכרון הקולקטיבי שוחר התיאטרון והיא שבה והתגלתה מחדש בכל קומיקאי גדול שפעל מאז ומעולם: צ'ארלי צ'פלין חייב את מסורת האלתור שלו לנרטיב של הקומדיה דל-ארטה וכל סצינת סלפסטיק מודרנית בכל קומדיה הוליוודית או בריטית בעצם מעירה מקברו את "הלאצו" הותיק, רגע החסד של השחקן-האומן שבו הוא פשוט הצחיק את הקהל בפעולות קומיות מוטוריות. הקומדיה דל-ארטה היתה תיאטרון דמוקרטי במיטבו שהפך את הצופים בו ואת המבצעים אותו למשפחה אחת גדולה.

אבישי מילשטיין

**א. מ.: גלעד קמחי, על מה המחזה
"מנדרגולה" מבחינתך?**

ג. ק.: אני חושב שביסודו, המחזה מדבר קודם כל על תשוקה, ומתוך כך הוא עוסק באופן מורחב בתשוקות האדם למין אבל גם לכסף, למעמד, לכח. המחזה מדגים באופן קיצוני לאילו קצוות מסוגל האדם להגיע כדי לממש את תשוקותיו ומכאן הסאטירה על הצביעות בחברה ומסכת השקרים והמניפולציות שמגנות על בעלי הכח בחברה המבקשים לספק את יצריהם. ב"מנדרגולה" כיאה לקומדיה דל-ארטה, העיסוק במעמדות משרת את האירוניה, כשדווקא במעמד הנמוך של המשרתים והנוכלים טמונה התבונה וראיית המציאות המפוכחת (שאסור להם לומר אותה בקול אלא לקהל, בשל מעמדם) בעוד העשירים ובעלי הכח והמעמד מאופיינים כמושא הלעג והקלס וכמי שאינם רואים את האמת הפשוטה הנשקפת מולם במראה.

א. מ.: הקומדיה דל-ארטה היא ז'אנר מתעתע. מצד אחד, יש בה משהו עתיק, נשכח, נכחד, תמים. מצד שני, היא מחפשת תקשורת מיידית עם הקהל שלה. איך באמת גורמים לקהל הישראלי העכשווי להתחבר לקומדיה קלאסית כזאת?

ג. ק.: לא בכדי נחשב הז'אנר לקלאסיקה, שכן על אף מרחק הזמן, העלילות והמוטיבים המרכזיים בקומדיה דל-ארטה עדיין משמשים בסיס להרבה מאוד סיפורים, הצגות וסרטים מודרניים. זוג האוהבים הצעיר שנאסר עליו לממש את אהבתו, מוכר לנו היטב מיצירות רבות ומתקופות שונות לאורך ההיסטוריה. הגרסה שלנו ל"מנדרגולה" נשענת ברובה על העיבוד של יעקב שבתאי, אך ברוח חוקי הז'אנר המבוסס על אילתור (בתקופה בה נולדה הקומדיה דל-ארטה, לא נכתבו "מחזות" אלא הוגדרו סטיואציות שהיוו בסיס לאימפרוביזציה של השחקנים) כך גם אצלנו תהליך העבודה על ההצגה איפשר לשחקנים חופש אילתור והמצאה על מנת להעמיק ולחזק את הקשר בין הסיפור הקלאסי לבין עולם האסוציאציות של הקהל הישראלי.

א. מ.: אתה במאי צעיר למדי, רק בן 28. ספר לנו קצת על הרקע שלך ועל מקורות ההשראה ליצירה שלך.

ג. ק.: אני עוסק בתחום הבמה מגיל צעיר, כנער הייתי חבר בלהקת נוער ותלמיד מגמת תיאטרון בתיכון, אבל הרגע המכונן היה בגיל 7 כאשר צפיתי לראשונה בהצגה "פיטר פן" והתאהבתי בקסם הבמה.

לתת לדמיון להפליג לכיוונים חדשים

אבישי מילשטיין משוחח
עם הבמאי גלעד קמחי

בהמשך למדתי משחק בבית צבי ושם גם קיבלתי את ההזדמנות הראשונה לביים. מקורות ההשפעה שלי רבים מאוד, אך אי אפשר שלא לציין את טים ברטון ובאז לורמן כמקורות השראה חשובים, כמו גם את החיבור העמוק והטבעי שלי לז'אנר התיאטרון המוסיקלי.

התיאטרון שמעניין אותי לעשות ולראות לא מציג את המציאות כפי שהיא (לשם כך קיימים הקולנוע והטלוויזיה שמתאימים יותר לריאליזם) אלא משקף את המציאות באופן גדול מהחיים שלא משאיר את הקהל עם אלמנט ההזדהות בלבד, אלא מעשיר אותו בחוויה גדולה בהרבה שמחדדת את כל החושים ונותנת לדמיון להפליג לכיוונים חדשים.

א. מ.: אתה מנהיג את קבוצת הצעירים של תיאטרון בית ליסין. מה זה אומר?

ג. ק.: שחקנים הם עם מורכב רגשית, והרבה מעבר לעבודה עצמה, גיליתי צורך למצוא את המפתח לתקשורת אישית עם כל שחקן ושחקן גם בחדר חזרות וגם מחוצה לו. אני שמח על ההזדמנות לעבוד עם אנסמבל קבוע של שחקנים שבמהלך השנים יוצר לעצמו שפה משלו ואפילו שיטות עבודה. ההישג המשמעותי ביותר בעיני הוא היכולת של חברי הקבוצה להניח את האגו האופייני לשחקנים בצד ואולי אף להקריב אותו לפעמים לטובת האנסמבל ובתוך כך למצוא את האיזון שמאפשר לטפח כל אחד מחבר הקבוצה באופן אינדיבידואלי ולעודד התפתחות וצמיחה אישית לאורך זמן.

מלבד העבודה המשותפת והאינטנסיבית על ההפקות עצמן, חברי הקבוצה עוברים גם סדנאות העשרה ומתפקדים גם כמשפחה במשרה מלאה. מדובר כאן בקבוצת חברים שעובדת יחד במשך שנים ובמסגרת כזו השמיים הם הגבול.

א. מ.: מה הם החלומות הבאים שלך? ואם היה באפשרותך לביים כל חלום - במה היית בוחר?

ג. ק.: החלומות שלי רבים ומגוונים, אבל אני שומר אותם בסוד... ומגשים אותם לאט לאט. אני מוכן לגלות שאמנם קוראים לנו "קבוצת הצעירים" אבל אחד החלומות שלי מזה שנים רבות הוא להמשיך ולעבוד במסגרת של האנסמבל גם כשנהיה קצת פחות צעירים. אני יודע שיש במחשבה הזו משהו תמים, אבל זאת שאיפה שמחזקת אותי ומאפשרת לי להמשיך ולהעניק בתוך המסגרת.

יוסי טולדו

דיקלה הדר

הילה זיתון

דניאל אפרת

טל-יה יהלומי-לוי

שלומי ספיארו

ידידיה ויטל

רויטל זלצמן

אסף בן-שמעון

מנדרגולה - שדים, עקרות ותאוה

המנדרגולה (או בשמו העברי - הדודא) הוא אחד מצמחי המכשפות המפורסמים ביותר. הוא שימש לקמעות הגנה, לשיקויי אהבה וכסגולה לפיריון.

כבר בספר בראשית מוזכר צמח הדודאים, כשראובן, בנה בכורה של לאה אמנו, מוצא את הצמח הדודאים פורח בר בשדה, קוטף אותו, ומביא אותו הביתה. רחל, אחותה העקרה של לאה, עושה עמה עסקה. לאה תיתן לה את הדודאים ורחל תיתן בתמורה לילה עם יעקב, הבעל של שתיהן. כפי שמצטייר כבר בסיפור מקראי זה, צמח הדודאים, נחשב משך שנים רבות סגולה לפיריון וריפוי עקרות. ככל הנראה הדבר נובע לא מתכונותיו הבוטניות, אלא מצורת השורש העבה שלו, שמזכיר לעיתים את צורת איבר המין הגברי. ולא רק נשים עקרות השתמשו בו. גם נשים פוריות צרכו את הצמח הרעיל מפני שהאמינו כי הוא יסייע להם בלידת בנים זכרים. גברים במזרח התיכון עונדים עד היום מחרוזת מפירות הצמח כקמע וכסגולה לאון גברי.

לשורש העבה של הדודאים צורה משונה: לעיתים הוא דומה לפאלוס, לעיתים לתינוק, ולעיתים לאיש או לאישה. פירותיו הגרגיריים של הדודא מכילים חומר פוספורי וזוהרים בתאורה מתאימה, בדרך כלל דמדומי השקיעה או הפצעת השחר. תכונות מעניינות אלו הביאו לכך שבמשך הדורות נקשר שמו של הצמח באמונות דתיות, מאגיות ופולקלוריסטיות שונות. במזרח התיכון העתיק ולאחר מכן באירופה התפתחה האמונה בִּמְנַדְרָגוֹקְס, רוח רעה בצורת אדם קטן ומזוקן, המתגוררת בתוך הצמח. הצמח התפרסם ברחבי העולם בהיותו חצי דמוני. אחד משמותיו הערביים של הצמח הוא בייד אל-ג'ין, כלומר "ביצי השד" או "אשכי השטן". על פי האמונה העממית, ברגע שמתקרב אדם אל הדודאים ומנסה לקטוף אותם, המנדרגורס מזיעים דם ופולטים צווחות איזמות. לאחר מכן הם הורגים את מי שעקר את הצמח.

מסיבה זו התפתחו מסורת פולקלוריסטית המפרטת כיצד יש לקטוף את הדודאים. הקטיפ צריך להתבצע בחצות, בתקופת הרבעון הראשון של הירח, שבמהלכה השמים חשוכים. זאת כדי שהרוח השוכנת בצמח לא תוכל לראות את הקוטף.

יש להקיף את הצמח מספר פעמים תוך כדי חפירה סביב בחרב ברזל. לאחר מכן יש לקחת חבל ארוך, לכרוך את קצהו האחד סביב שורש הצמח ואת קצהו השני סביב צווארו של בעל חיים כלשהו, בדרך כלל כלב. לאט לאט יש להתרחק מהמקום. הכלב ירצה ללכת אחר אדונו, הוא ימשוך את הצמח ואגב כך גם יחנוק את עצמו. חנק הכלב נחשב מוות בידי המנדגורוס ולא מוות טבעי. מות הכלב, ממשיכה האמונה העממית וגורסת, יעניק לצמח הדודאים שזה עתה נעקר מן השורש, כוח הגנה מפני שדים.

האגדה אודות המנדגורוס הצווחים והמסוכנים מופיעה גם בספר הילדים הפופולרי "הארי פוטר וחדר הסודות". המורה לתורת הצמחים, פרופסור ספראוט מלמדת שם את הארי פוטר וחבריו לשתול דודאים צווחניים. בדודאים נעשו גם שימושים מאגיים אחרים. אחד מן השימושים העיקריים של הצמח בידי העוסקים בכשפים הוא להכנת שיקויי אהבה, סמים ומעוררי תאווה. אחד משמותיה הרבים של הצמח הוא "תפוחי אהבה". מחקרים בוטניים מודרניים אף מראים, כי הצמח מכיל כמות קטנה של הורמוני מין.

מקור השם המדעי של הצמח, "מנדגורה" הוא ביוון, ופירושו "מזיק לבקר". זאת, בגלל תכונותיו הרעילות. במינונים גבוהים הוא מסוגל לגרום להזיות, טירוף ואפילו מוות. החומרים הרעילים שבצמח מסוגלים להכניס את הנוטל אותו למצבי טראנס קיצוניים. לכן נקרא הצמח בערבית גם "תופאח אל מג'אנין", כלומר "תפוח המשוגעים". תפוח משוגעים זה הצית את דמיונם של יוצרים, מדוד המלך בשיר השירים, ועד מקיאולי, שייקספיר, ג'ון סטיינבק, עזרא פאונד, וויליאם ס. בורוז וג'יי קיי רולינג.

מאת: כרמית מזרחי
www.witchcraft.co.il

מדינאי, היסטוריון ופילוסוף איטלקי. כתיאורטיקן, היה דמות מפתח בתיאוריה הפוליטית-ריאלית, והשפיע רבות על המדינאות האירופית בתקופת הרנסנס ובתקופה המודרנית. מקיאוולי היה בן למשפחה מוכרת ומכובדת בפירנצה, שנודעה בפעילותה הפוליטית בעת תקופת סוף ימי הביניים ותחילת הרנסנס. באותם ימים סוערים, עקב מאבקים ותהפוכות, התערער השלטון שהוחזק בידי אנשי מדיצ' עד נפילתו. עקב נפילתו של סבונרולה (בן בריתם של אנשי מדיצ'י, נזיר קנאי שהחזיק בשלטון בפירנצה בין השנים 1492-1498), לוקה מקיאוולי חלק בשלטון המקומי, שם שימש כמזכיר מועצת העשרה של העיר למשך 14 שנים. כחלק מתפקידו, בילה זמן רב בשליחויות לארצות אחרות, וכך למד לעמוד על טיבם של מושלים ועמים, תוך התחקות אחר ראשית הווצרותן של מעצמות באירופה.

במהלך אותן שנים, ב-1502, הוא נישא ומאותם נישואין נולדו לו ששה ילדים. עם שובם של בני מדיצ'י לשלטון בשנת 1512, הודח מקיאוולי מתפקידו, נאסר, עונה קשות, ונידון למוות. הוא שוחרר לאחר חנינה כללית, פרש לסן קסינו הנמצאת ליד פירנצה, והחל לעסוק בכתיבה. מקיאוולי חיפש פתרונות להקמת מדינה שתוכל לעמוד בהתקפות מבחוץ וכתביו עוסקים בעקרונות עליהם מבוססת מדינה כזו. בעבודתו הידועה ביותר, "הנסיך" (1513), טען מקיאוולי כי צורת הממשל הטובה ביותר היא אריסטוקרטיה מצומצמת, שתוכל לדאוג לכך שלא ישתרר כאוס במדינה. לפי השקפתו,

השליט צריך להיות מחויב לחוקים שיובילו אותו להצלחה בפעולותיו הפוליטיות בלבד. רק שנים רבות לאחר פרסום עבודתו של מקיאוולי יצאה הקריאה כי תפקיד הממשל צריך להתבסס לא רק על כח ושליטה אלא גם על עקרונות מוסריים.

מקיאוולי נכנס שוב לחברה הספרותית בפירנצה, וזכה לפופולריות רבה. ספרו "אמנות המלחמה" הומחז, הוא כתב שירים ומספר מחזות - שהידוע בהם הוא "מנדרגולה" (1517) וקיבל מינוי לכתוב את "ההיסטוריה של פירנצה". באותה עת, מקיאוולי לא שהה בפירנצה. הוא מיהר לשוב לשם, בתקווה לקבל שוב את משרתו הקודמת, אך חלה זמן קצר לאחר שהגיע לפירנצה, ומת ב-1527 בגיל 58.

למרות המשמעות השלילית אליה מקושר שמו כיום ("מקיאווליזם" בדרך כלל מציין ציניות ואגואיזטיות, המקדשת את כל האמצעים לצורך המטרה, ומושג נרדף לערמוניות ולדו-פרצופיות. בנוסף, האבחנות אותן ציין בספריו יחשבו ללא ספק כבלתי תקינות פוליטיות בימינו), אין ספק שדבריו ממחישים ראייה מדויקת, ישירה ויוצאת דופן של המציאות, וכן כשרון ספרותי בלתי מבוטל לומר דברים כהווייתם, בעיקר בהסתכלות ישירה על רוח התקופה בה חי. על אף הקריירה של מקיאוולי כמדינאי וכדיפלומט, כיום הוא זכור בעיקר בשל פעילותו הספרותית, אשר סימנה פריצת דרך בתיאוריה של הפוליטיקה האירופית בתקופת הרנסנס.

יעקב שבתאי - תרגום ועיבוד 1981-1934

סופר, מחזאי, פזמונאי ומתרגם. נחשב לאחד הפרוזאיקונים החשובים ביותר של הספרות העברית. יעקב שבתאי נולד באביב 1934 בעיר הצעירה תל-אביב להורים שעלו לארץ כדי לבנות אותה ולהיבנות בה. האב היה איש בנין ב"סולל בונה" והאם - עקרת בית. בבתים שבמעונות עובדים "הוד" בתל-אביב חינכו את שלושת בניהם ברוח ערכי תנועת העבודה. בנעוריו היה חבר בתנועת הנוער "השומר הצעיר", שם הכיר את מי שהייתה לאשתו - עדנה, בת קיבוץ מרחביה. לאחר סיום השירות הצבאי הקימו בני הזוג את בתים בקיבוץ מרחביה, שם נולדו שתי בנותיהם, ושם החל לכתוב פזמונים ומחזות. ב-1964 זכה בפרס ראשון מטעם המועצה לאמנות ולתרבות על שני מחזות שחיבר. אחד משניהם - **המסע המופלא של הקרפד**, מחזה שנון ומצחיק לילדים - יצא לאור כספר בשנת 1965 יחד עם איורים של דני קרוון, ובשנות ה-90 יוצא לאור בגרמניה, איטליה, הולנד ועוד ארצות, וזכה להצלחה רבה.

בשנת 1967 - בגיל 33 עזב את הקיבוץ, התיישב עם משפחתו בעיר הולדתו תל-אביב, והקדיש את עצמו לכתיבה. ב-1969 עלתה על בימת הקאמרי הקומדיה שכתב **כתר בראש** - מחזה על ימיו האחרונים של דוד המלך. תיאטרון "הבימה" חידש את המחזה בשנת 2005 עם יוסי בנאי בתפקיד הראשי, תפקידו האחרון על במת התיאטרון. בעקבות הקומדיה הראשונה עלו על בימות התיאטרון בתל-אביב, בחיפה ובירושלים עוד מחזות שכתב: **נמר חברבורות, הנבחרים, אוכלים** ועוד, וגם שפע תרגומים ועיבודים של מחזות קלאסיים ומודרניים שהספיק לעשות עד מותו ב-1981. כתיבתו לתיאטרון הצטיינה בחוש קומי מובהק, בברק ובשנינות שטעמים לא פג עד היום. ב-1970 העלה תיאטרון חיפה את העיבוד שעשה למחזה האיטלקי הקלאסי **מנדרגולה**. תיאטרון "הבימה" הציג את העיבודים שעשה ליצירותיו של שלום עליכם **סטמפניו והאוצר**, ובשנת חייו האחרונה העלה הקאמרי את **ינטל**, עיבוד שעשה עם הבמאי חנן שניר לסיפורו של יצחק באשביס-זינגר.

יעקב שבתאי מת מהתקף לב בקיץ של שנת 1981 בהיותו בן 47. הוא השאיר אחריו עשרה מחזות מקוריים שכתב; יותר מעשרים מחזות שתרגם או עיבד. עשרות פזמונים שחיבר ותרגם מושמעים עד היום בכל תחנות הרדיו. בימי חייו פרסם את ספר הסיפורים **הדוד פרץ ממריא** (1972) ואת הרומן **זכרון דברים** (1977), רומן פורץ דרכים במקורות שלו. הרומן **סוף דבר** יצא לאור לאחר מותו (1984). שני הרומנים נחשבים כיצירות מופת של הספרות העברית המודרנית. שניהם תורגמו וממשיכים להתרגם לשפות רבות ונלמדים בקורסים לספרות באוניברסיטאות בארץ ובח"ל. המחזות יצאו לאור (1995) בשני כרכים: **נמר חברבורות ואחרים** ו**כתר בראש ואחרים**. לאחרונה (אוקטובר 2010) תורגם המחזה **כתר בראש** לאיטלקית ויצא לאור במילנו. המחזה **אוכלים** על פרשת נבות היזרעלי עומד לעלות על במת תיאטרון "החאן" בעונת התיאטרון הקרובה. חוש ההומור, השנינות, החן והברק שאפיינו את אישיותו של יעקב שבתאי בחייו, ממשיכים לחיות על הבמה בישראל גם בעשור השני של המאה ה-21.

גלעד קפחי - בימוי וכוריאוגרפיה

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. במאי, שחקן וכוריאוגרף. ראש קבוצת הצעירים של תיאטרון בית ליסין. בתיאטרון בית ליסין: בימוי וכוריאוגרפיה **לחלום של לילה בלב קיץ**, **ברודוויי פינת פרישמן** - זוכה פרס "הבמאי המצטיין" במסגרת פסטיבל "פיותחים במה 9", פסטיבל בית ליסין למחזאות ישראלית, **משחק ילדים, המלאך, אביב מתעורר, אמא מאוהבת**. כוריאוגרפיה **לתמונות יפואיות** - זוכה פרס "היוצר המצטיין" בפסטיבל "פיותחים במה 10". בתיאטרון צוותא: בימוי, עיצוב וכוריאוגרפיה **למופע אצל הרננדו במרתף**. בתיאטרון הבימה: כוריאוגרפיה **לרביעיית מועדון התיאטרון**, פסטיבל הקומדיה. בתיאטרון הספריה: בימוי וכוריאוגרפיה **למחזמר גריז**, כוריאוגרפיה **לירמה**, **הערב מחזמר** ולמחזמר **משתגעים מאהבה**. במשכן האופרה: עריכה, בימוי, וכוריאוגרפיה **לעל גג העולם**. במדיטק חולון: בימוי **לסוד הגן הנעלם**, ובגדי המלך החדשים. בתיאטרון ארצי: כוריאוגרפיה **לססגוניה ונולדתי לחלום** - פרס הכוריאוגרף לשנת 2008, בימוי וכוריאוגרפיה **לוגר זאב עם כבש**. בתיאטרון היידישפיל: כוריאוגרפיה **ללמה צחקה הכלה?**, **זיווג משמים**, **מסעות בנימין ה-3**, **מזל טוב יידן**, **יושקה מוסקנט**, **ילדי הצל**. בתיאטרון הרצליה: כוריאוגרפיה **למחזמר רחוב טוב**. בין ההצגות בהן השתתף - במדיטק חולון: **הכבש ה-16**, **אוזו ומוזו מכפר קאקרוזו**. תיאטרון הספריה: **הורים אינדיים**, **אגדת אוהבים**. המחזמר **גריז**. בצוותא: **במופע אצל הרננדו במרתף**. בתיאטרון הבימה: **רביעיית מועדון התיאטרון**, **בקונצרט צלילי המיזיקלס**. בתיאטרון הארצי: **נולדתי לחלום**, **ססגוניה**. בטלוויזיה: **גריז**, **ערוץ 2**.

ערן עצמון - עיצוב תפאורה

בוגר מסלול לעיצוב במה סמינר הקיבוצים. בין ההצגות להן עיצב תפאורה - בתיאטרון הספריה: פיאף, ריצ'רד השלישי, נדנדה בשניים, שוק המציאות, סיפור הפרברים. בתיאטרון באר שבע: פיאף. בתיאטרון הבימה: לילה במאי, אדיוט לארוחה. התיאטרון הערבי-עברי: האוהל האדום, נשים זרות. תיאטרונטו: קפוצ'ינו ברמאלה. בתיאטרון תמונע: רומיאו ויוליה. בתיאטרון חיפה: עץ אחרון בירושלים, הר אדוני. בתיאטרון הקאמרי: סאלח שבתי. בתיאטרון בית ליסין: ברודוויי פינת פרישמן, ראודה, הבנאליות של האהבה, חלום של לילה בלב קיץ, משחק ילדים, מראה מעל הגשר, אביב מתעורר, ולנטינו, אמא מאוהבת, שיינדלה. בפסטיבל עכו: מתחם התפודים, זוכת פרס על עיצוב תפאורה בפסטיבל עכו 2008. לקבוצת המחול פרסקו: בגדי המלך החדשים. בתיאטרון אורנה פורת: הרפתקה בקרקס.

אולה שבצוב - עיצוב תלבושות

בוגרת אוניברסיטת תל-אביב לעיצוב במה. בין ההצגות שעיצבה: בתיאטרון באר-שבע: קן הקוקיה, החולה המדומה. בתיאטרון בית ליסין: חלום של לילה בלב קיץ, אביב מתעורר, משחק ילדים. בתיאטרון אורנה פורת: ריקוד משפחתי, הקסם של אורנה, תפאורה לתל-אביב שלי, מוסיקה מדברת. בתיאטרון ארצי לנוער: ססגוניה, וגר זאב עם כבש. בתיאטרון ירושלים: מסע בין הקלעים. בצוותא: היי יפה. תמונע: תפאורה להתיבה. בתיאטרון האוניברסיטה: רומאו ויוליה, אנטיגונה. בפסטיבל עכו - מיציגים: אובאים, נלך לרקוד. זוכת מלגה קרן תרבות אמריקה ישראל 2001-2004. זוכת פרס קיפוד הזהב על עיצוב תלבושות 2007 (קברט היי יפה). זוכה בפרס התיאטרון הישראלי על עיצוב תלבושות 2009 (חלום של לילה בלב קיץ).

אמיר לקר - מוסיקה

בוגר תיכון לאמנויות "תלמה ילין" במגמה למוסיקה, זוכה פרס הצטיינות על השיגיו הלימודיים. בוגר להקה צבאית. גן פסנתר, סקסופון וחליל צד. הלחין מוסיקה מקורית להצגות - בתיאטרון הקאמרי: לרציניים בלבד - מופע בידור. בתיאטרון בית ליסין: אמא מאוהבת, המלאך (בשיתוף המדיטק). בתיאטרון הספריה: הדג גאבלר, בית-בובות. בתיאטרון הנפש: אני אתגבר. בתיאטרון אלון: מומו. בערוץ הופ: כח הקצב. בין עבודותיו כמעבד מוסיקלי - בתיאטרון בית ליסין: אביב מתעורר, חלום של לילה בלב קיץ, ברודוויי פינת פרישמן, תמונות יפואיות, משחק ילדים. בתיאטרון הבימה: בראבו - שרים 90, הקומקום והמטאטא. בתיאטרון המסחרי: זורו - המחזמר. בתלמה ילין: אחים בדם, אוליבר!. עיבודים ותזמורים מישניים: אייל גולן - היכל התרבות, גריז - השגעון הגדול חוזר (ערוץ 2), ועוד. זוכה פרס היוצר המבטיח - פסטיבל "פותרים במה" 2008 - תיאטרון בית ליסין. זוכה פרס באדיבות שרגא בר - תיאטרון הבימה.

קרן גתן - עיצוב תאורה

בוגרת המגמה לעיצוב בחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל אביב. עיצבה תאורה להצגות רבות, ביניהן - בתיאטרון הקאמרי: רומיאו ויוליה, האריסטוקרטים, מכולת (בשיתוף בית ליסין), איחש פישר, לילה לא שקט, לעוף מכאן, הבדלה, משפחה חמה, אמדיאוס, תרה, אוי אלוהים, הגיל הנכון לאהבה, היה או לא היה, רוזנקרנץ וגילדנשטרן מתים, זה הים הגדול, מותו של סוכן, יומן חוף ברייטון, באדנהיים, האב, שמנה, לילה טוב אמא, פלונטר, צחוק של עכברוש, המלט, דמוקרטיה. באנסמבל עיתים: כישוף. בתיאטרון הבימה: מוריס שימל, כתם לידה, נודניק, הלהקה, שלמה המלך ושלמי הסנדלר, טייפ, כתר בראש, 8 נשים, טקסי, אליס בארץ הפלאות, צורה לאהבה, החיים בשלוש גירסאות. בתיאטרון הבימה בשיתוף הקאמרי: חברון. הבימה בשיתוף החאן הירושלמי: הכלה וצייד הפרפרים, לוקאס הפחדן והמוות ישב לידי. בתיאטרון חיפה: מי דואג לילד. בתיאטרון באר שבע: איזבלה, תשל'ך, ג'יפס, הימים הכי טובים. בתיאטרון בית ליסין: אהבה זה לא הכל, הבנאליות של האהבה, אקווס, עלמה ורות, מייד, האגם המוזרה, איש הגשם, הדבר האמיתי, רק אתמול נולדה. באנסמבל תיאטרון הרצליה: אהבה וזעם. בתיאטרון תמונע: כלבים, נשי טרויה, בשר נע, סאלינג'ר, אונו מומנטו, כינים, רעב, צמר, קשר דם, שיחות לילה. בצוותא: השיעור, שלושה בלילה, דממה, סוג'וד, ריקוד הציפורים, שלוש נשים מחכות, אנה לבנה. כמו כן, עיצבה תאורה למופעי מחול: משחקי ילדים, בארץ שחורה שחורה - קבוצת המחול נעה דר. טיפהפופה, JOY -וסי יונגמן. בבית האופרה של אנטוורפן-בלגיה: שמשון ודלילה. זוכת פרס התיאטרון הישראלי 2005 על עיצוב התאורה להצגה המלט.

דניאל אפרת - האח טיפותאיו

שחקן, במאי, כותב ומתרגם. בוגר ב"ס לאמנויות, תיכון ע"ש תלמה ילין ובית-הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי, 2003. תרגם מחזות ומחזות-זמר - בתיאטרון בית ליסין: אביב מתעורר. יריב יפת-קרן אור הפקות: זורו, המצעד, בת הים הקטנה. בתיאטרון באר שבע: קומפני. בתיאטרון גשר: איי לאב יו לנצח, אבל... בתיאטרון הספריה: רנט, חתולים, אווטה, גריז, תהילה, ג'יפסי, פיפן, קנדיד, איך להצליח בעסקים מבלי להתאמץ, יופי של מלחמה, היום ה-24, מופע האימים של רוקי. כתב וערך בתיאטרון בית ליסין את המופע: ברודווי פינת פרישמן. תרגם וערך בצוותא את המופע אצל הרננדו במרתף. כתב את הצגות הילדים במדיטק: בגדי המלך. בתיאטרון השעה: חלום בקצות האצבעות, רוקדים ברחוב, מועדון ויואלדי, גיבורים קטנים. ביים בתיאטרון הספריה ובבית צבי: פיפן, ההבטחה, תהילה, וכן את שיער, מיקה שלי, טומי תם.

בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: שיקגו, ברודווי פינת פרישמן, חלום של לילה בלב קיץ, אביב מתעורר, משתתף במשחק ילדים, המלאך. בתיאטרון הבימה: הלהקה, פירורים, שלמה המלך ושלמי הסנדלר. בתיאטרון הקאמרי: כנר על הגג, מופעי מחווה לחיים חפר, אהוד מנור, דליה רביקוביץ, נעמי שמר. בתיאטרון חיפה: הילדה שאני אוהב. בתיאטרון הספריה: קברט, אאידה, אחים בדם, שיער, מיקה שלי, חתולים, יוסף וכתונת הפסים, ארץ אחרת. בטלוויזיה: המכון, כן או לא. בקולנוע: ילדים טובים (פרס השחקן הראשי בפסטיבל טאמפה-פלורידה). זוכה פרס אגודת ידידי בית ליסין על תרגום אביב מתעורר.

דיקלה דוד - ליגוריו

בוגרת תיכון לאמנויות תלמה ילין ובית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי, 2006. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: זיסעלע, ברודווי פינת פרישמן, חלום של לילה בלב קיץ, תמונות יפואיות, אביב מתעורר, משתתפת במשחק ילדים. בצוותא: אצל הרננדו במרתף. בתיאטרון הקאמרי: הנפש הטובה מסצ'ואן, סלאח שבת, כנר על הגג, לרציניים בלבד. בתיאטרון הספריה: גריז, שיער, אחים בדם, קברט.

הילה זיתון - סוסטרטה

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי, 2005. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: ברודווי פינת פרישמן, חלום של לילה בלב קיץ, תמונות יפואיות, אביב מתעורר, משתתפת במשחק ילדים, המלאך. בתיאטרון הבימה: מרי לו, שלמה המלך ושלמי הסנדלר. בתיאטרון הספריה: פוקהונטס, מיקה שלי, גריז, אווטה, קברט, אאידה, cats. השתתפה במי שחלם ובמחזמר המלך ארתור.

יוסי טולדו - ניצ'ה

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי, 1994. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: סיפור של זרע, ספר הג'ונגל, מה עושים עם ג'יני? ברודווי פינת פרישמן, חלום של לילה בלב קיץ, אביב מתעורר. בתיאטרון הסינרמה: שיער, חסמבה. בתיאטרון פודיום מוסקבה: אביב מתעורר. בפסטיבל ישראל: קומדיה בסגנון חופשי. בתיאטרון חיפה: ראש משוגע, הר אדוני. בתיאטרון הבימה: נב. החתול שלך מת, שלוש אחיות, תעלולי סקפן, הדיבוק, 1913, אילתוריציה. בתיאטרון באר שבע: חלום ליל קיץ, הפסנתר של ברטה. בתיאטרון הספריה: סיבוב מסוכן, שדים ורוחות, קופה קבנה, ד"ר ג'קיל ומר הייד. בתיאטרון

אורנה פורת לילדים ולנוער: אגדת אוצר המילים, משחקים בתיאטרון. בתיאטרון צוותא: היה היה מלך, געגועים בוערים באש. בתיאטרון הקאמרי: ביקור הגברת הזקנה, אשכבה, לכל השדים והרוחות, עוף לי גוף לי, כובע הקש האיטלקי, המלט, בדנהיים 39, יתוש בראש. בתיאטרון תמונע: מועדון הקופים הירוקים. במדיטק: בגדי המלך. הפקות פרטיות: שאס המופע של ריטה, פסטיבל על הזמן 2007. בקולנוע: ללקק תלתות, סיפורי בית קפה, ג'אנס ג'אנס. השתתף בתכניות טלוויזיה רבות, פרסומות ודיבובים.

אסף בן-שמעון - סירו

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2007. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון הבימה בשיתוף הקאמרי: אנטיגונה. בתיאטרון המסחרי: בן בהפתעה. בתיאטרון ילדים: לחלום בעברית, במבוי, שמוליק של זהרה, נרניה, אמיל והבלשים, אליעזר בן יהודה, תתחילי לחייך. בטלוויזיה: גרי מנדלבאום בלש פרטי, כל הזמן שבעולם. בקולנוע: התגנבות יחידים, זוכה פרס חג' 2010 - פרס השחקן המצטיין של השנה (פסטיבל קולנוע ירושלים).

ידידיה ויטל - פרח כמורה / מנהל הלהקה

בוגר הסטודיו למשחק בהנהלת ניסן נתיב, תל-אביב, 2008. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון גשר: הלילה ה-12. בתיאטרון צוותא: גיימרים. בתיאטרון בית ליסין: פרינסס מרי 7, הפי אנד, משתתף במשחק ילדים, המלאך. בטלוויזיה: השמינייה ערוץ הילדים, בילי ערוץ דיסני, מבצע קיפוד לוגי, לאהוב את אנה ערוץ 10, חצויה Hot V.O.D, תמיד אותו חלום Hot 3. בקולנוע: העבר עוד לפניו.

רויטל זלצמן - לוקרציה

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי, 2007. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: ברודווי פינת פרישמן, חלום של לילה בלב קיץ, אביב מתעורר, משתתפת במשחק ילדים, בתיאטרון הספריה: שירת הליתון, הנשים, החייל האמיץ שוויק, חוג הסרטן, שיער, גריז, מיקה שלי, קופה קבנה, cats. בערבים מוסיקליים: ערב שירי גרשווין, אהוד מנור בברודווי, תחת שמי פריז, אריוודרצ' רומא, שרים סינרטה וחברים. בתיאטרון המסחרי: אבניו קיו. בטלוויזיה: בית צבי - דוקומנטרי, ערוץ 10, זוכת תוכנית הטלוויזיה גריז, ערוץ 2.

שלומי טפארו - קאלימאקו

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי, 2006. בין ההצגות בהן השתתף - בתיאטרון בית ליסין: נערי ההיסטוריה, סיפור אהבה, תפוחים מן המדבר, משתתף בעלמה ורות, בחורים טובים. בבית צבי: האידיוטית, שיער, מישהו לרוץ איתו, ירמה, קיץ ועשן. השתתף בהצגות ילדים: יובל המבולבל, שלגיה, כיפה אדומה, פיטר פן.

טל-יה יהלומי-לוי - האלמנה דונה ליזה

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי, 2004. בין ההצגות בהן השתתפה - בתיאטרון בית ליסין: חלום של לילה בלב קיץ, אביב מתעורר, משתתפת בהמלאך. בתיאטרון באר שבע: גשם שוטף, בית הקפה, עלי כינור. בתיאטרון חיפה: עד התביעה. באופרה הישראלית: סלומה. בתיאטרון צוותא: יצירה והשתתפות באנסמבל אצל הרננדו במרתף. בתיאטרון הספריה: גריז. בתיאטרון אורנה פורת: השיר הזה הוא גם שלי. בהצגות: אם תרצו אין זו אגדה, מרד, החטיפה מן המנזר, גיבורים קטנים. בקולנוע: בסרט שבע ברכות.

הפקות קודמות של מנדרגולה:
1970 - תיאטרון חיפה
1996 - תיאטרון הבימה

ידידים

(4,300 ש"ח)

מייסדת ויו"ר ידידי התיאטרון: ג'ני ברנדס

מנהלת ידידי התיאטרון: תמר הררי

מרכזת ידידי התיאטרון: ענת יוסיפוביץ

מייסדים

(12,000 ש"ח ומעלה)

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

מנהלת ידידי התיאטרון: מירי יוסף

להצגה זו:

תאורה:
יונה לביא,
ענת נתנזון,
יעל גולדברג
מנהלת הצגה:
לני רוזנצווייג
מנהל במה:
דני לוי, סטן מרק
הלבשה ואביזרים:
אולגה פרגמן
פאנינג: סגל
הגברה:
רז בליצבלאו

תודה מיוחדת לקובי אסף

שחקני התיאטרון לעונת 2011-12 (לפי סדר א-ב)

הדס מורנו
רז מזרחי
שמעון מימרן
חייקה מלכה
מאיה מעוז
דב נבון
רבקה נוימן
בת-חן סגל
עית סגל-כהן
אברהם סלקטר
מיכה סלקטר
ששי סעד
שי פיינברג
אלון פדות
יונתן פז-בוגנים
ליאת צדקיהו
אייל קנטוב
איציק קריחלי
קרן צור
עודד קוטלר
הדס קלדרון
דן קסטוריאנו
ליז רביאן
זאב רווח
אייל רוזלס
גיא רוזן
רבקה נוימן
שלומי טפארו
אלברט כהן
יעל לבנטל
מיכל לוי
אסי לוי
קובי ליבנה
ענת מגן-שבו

קבוצת צעירי בית ליסין

גלעד קמחי - מנהל קבוצת הצעירים
דניאל אפרת, אסף בן-שמעון, דרור דהן,
דיקלה הדר, ידידה ויטל, אופיר ויל,
הילה זיתון, רויטל זלצמן, יוסי טולדו,
טל-יהוה הלומי, שחר ישי, יניב לוי

חברי ההנהלה הציבורית

עוזי ברעם - יו"ר, ערן אברהמי, פרופ' ניב אחיטוב
איל ארד, נתנאל גלעד, רמי בן-גל, רות דום, אורית וינס
שלום חבשוש, אביגדור לוי, אריה מנדל, אריאל קפון

מנהל השידוק: מיכה וייסמברגר

מחזאי בית: הלל מיטלפונקט

דרמטורגים: אבישי מילשטיין ליהיא ברזל-מלמד

מנהלת התיאטרון: ציפי פינס

מנהל משאבי אנוש: צבי רחון

מנהלת כספים: מיכל דביר-חן

יועצת משפטית:

עו"ד אורנה לין

חאה חשבו:

אלי שפיר

הפקה

מנהל הצגה ראשי: אלן פיסלוק מנהל הצגות: אסנת גבאי, אורנה דויטש
שושי זק, רולי יקואל, אורית עזריאל, לני רוזנצווייג, שרון שפירא, ארז שפר

מנהלה

מזכירת התיאטרון: תלמה גנור
מנהל שיווק חוץ: יגאל הר-טל
מנהלת מח' מכירות:

עירית סוחוניצקי

דוברות ויחסי צבור: זיוה סידון

מנהלת פרסום: מיכל גלעד

מנהלת מחלקת חינוכית:

ניצה שכנר

מנהלת מח' מנויים: לילך פנחס

מחלקת מנויים:

דורית מוסבי, יהודית רוקבן

מכירות בית: סימי מאירסון, שני גזית

עוזרת למנהל משאבי אנוש:

יפית זיו

רכזת שרותי משרד:

ויקי וייסמברגר

מנהלת חשבונות ראשית:

מרב כהן

חשבת שכר: לילי שפירא

מח' הנהלת חשבונות:

זוהר פורמן, טלי חובב

פניות הציבור: טל שני-וייסמברגר

מנהל מח' שיווק טלפוני:

קופלר סלביה, שגב תומר

מח' שיווק טלפוני:

מריה בנגרט, בתיה גמליאל,

זאבי זוהר, יפית טרייסמן,

ציפי לסינגר, רחל לסקי

מרים כספי, תמר רון, אלקה שלו

מנהל שרות לקוחות:

טל ימיני, כלנית סטמקר

נציגי שרות לקוחות:

מירה ביסון, רות בן-דת,

יפעת בן-שמשי, שרה גלעם, אוהד דור,

ליאור ליבה-רנולד, שירה מואזה,

רוני מולא, יעלה מרז, מאיה סברוב,

ליאור ענבר, אילונה צוקרמן, שני גזית

מרכזיה: דבורה אהרון, עליזה שטרן

ארכיון: שי מרקוס

אחזקת בניין ומחסן:

משה גנץ, איציק סלח'י, גולן ימין

אחראי סדרנים: שלמה דוידוב

אבין-בריר ברוריה וד"ר אברהם בריר

אביחי גאון מיכל

אדיר אילנה וישראל

אדלר רות וראובן

אדרי פנינה ומשה

אופיר ד"ר סימה ופרופ' אבינעם

אור מיכאלה ותיאודור

אחיעזר רותי

אלאלוף שרה

אלבין גליה

אל-יגור מלכה ויובל

אלשיך יוסי

אנג'ל ענת ואודי

אקרמן אסתי ובני

ארזי מירי ושוקי

בארינבום טלי וצביקה

בהט מרישה וג'ו

בואנוס רותי והבר איתן

בובליל בת שבע ומשה

בוקשפן נורית ועמירם

בוקשפן רותי ואלדד

בילין עו"ד הלנה ועו"ד ישראלי יעקב

ביצ'י פרופ' ניצן

בירו תלמה וינוש

בירן גינה ודני

בכרך יעקבי אסתר

ברון ענת וגבי

ברנר אביבה ועוזי ז"ל

ברקת מיקי ושייקה

גאון בני ז"ל

גבריאלי עדנה ארנן

גולדמן ד"ר רחל ופרופ' בולסלב

גוריון יפעת

ג'יבלי ד"ר אלישבע ובינימין ז"ל

גיגור שרה ומיכאל

גלאנץ טליה

גלבוט סולי ואורנשטיין יורם

גלבדו ברכה ויעקב

גליק נילי

גליקסמן דליה ויוסף

גמזו יעל וגיא

גרבינסקי דינה וישראל

גרונסון ד"ר צביה ופרופ' יוסף

גרינבום ורד ואילן

דבורין פנינה וזהר

דברת מירי

דגמי הגר ועזרא

דנקר זהבה ויצחק

דרנגר ורד ואביר

הירשמן פרי עדנה

הלפן חנה ואלי

המבורגר אילנה ויאיר

המבורגר חנה וגדעון

הקר עדנה ועו"ד הרטבי זאב

הרטמן אסתי ואלקס

וולטש טלי ועמוס

וורטהיים דרורית

זליג ג'ולי ומיכאל

זריצקי אורה ויוסי

חנו פסיה ורו"ח אריה

חרל"פ ענת וד"ר שמואל

טולידאנו נירה

טייק עירונה ודוד ז"ל

טיסונה נעמי ושלמה

טל דבי וסנדר

טמיר ענת

טורר אריאלה ויעקב

יונס חנה ואלי

כספי יהודית ופרופ' אליהו

כרמון ציפה ואריק

לוי תמר ויוחנן

ליאור צביה ודן

ליבאי עדה ופרופ' דוד

לנדאו ליאורה ואלי

לקנר ברוריה וד"ר אמיד רוני

מאירוביץ' אילנה

מולכו שלומית ויצחק

מור שרון ומנו

מטלון רותי וניסו

מיתר ג'וזיאן (צביה)

מנדלסון חנה ויוסף

מנור רות ויצחק

משפחת פדרבוש

נאמן דליה ואייבי

נשיץ נחמה וגד

סבג עדי ודורון

סגול טובה וסמי

סגל מרשה ומיכאל

סטל רחל

סטון נורית וישה

סלונים תמי ואורי

סלע שרה ופרופ' מיכאל

סקר רבקה וצוקר עוזי

עזרי יורם

ערד אורה

פוגל רחל ובורך

פוקס רעיה ויצחק

פינס עוזד

פלס יהודית וישראל ז"ל

פפושדו אלי

פרלוק אורנה וד"ר חיים

פרנקל ענת ושמואל

צ'ורלי תמי

צ'חנבר עטרה ויוסף

צלרמאיר מיכל ומיכאל

קונדה ציפי ואפרים

קלגסבלד יעל דורי

קלנר חני ואביגדור

קריב אסי

קורן משפחת צבי ועפרה מיתר

קורן ע"ש פנחס זכאי ז"ל

ראובני דניאלה ודורון

רהב הילה ורני

רון (פקר) רן

רייז אורנה ואביב

רפפורט עירית ופרי גלן

שחר זהבה ואריה

שטיינר ד"ר יוספה

שטייר ישראלה

שטראוכלר בת-שבע

שיינמן דניאלה ודן

שמחאי סמדר

שני הדסה ומאיר

שפיר עופרה ורו"ח אלי

שרון ד"ר נעמי ורן

שרם יוכי ואיציק

תאומים אדית ז"ל וסטרברלביץ' משה

תאומים עירית ומשה

תגר חיה ומרקו

7 תרומות בעילום שם

LA MANDRAGOLA

By **Yaacov Shabtai**

after **Niccolò Machiavelli**

Director and Choreographer: **Gilad kimchi**

Set Designer: **Eran Atzmon**

Costume Designer: **Ula Shevtsov**

Music: **Amir Lekner**

Lighting Designer: **Keren Granek**

Satire revolving around avarice, stupidity and desire.

Callimaco, the young beau, desires the beautiful Lucrezia, the young wife of the elderly and miserly Nicia. Callimaco teams up with Ligurio, a local con artist, who promises to win Lucrezia over for him in exchange for a handsome sum of money. Callimaco pays up front!

The desired Lucrezia fails to conceive a child with her elderly husband, and Ligurio the con artist, masquerades Callimaco as an expert physician. He concocts a drink from a mysterious plant called mandragola (mandrake), in exchange for payment no less, which Lucrezia must drink - then, and only then, will she conceive.

Lucrezia and her husband also pay up front!

Now Ligurio must bring Callimaco and Lucrezia together and hope that her beautiful stomach will swell. One of the wittiest, funniest and most intelligent satires the theater has ever known - in a new, lively, and sexy adaptation. Each time this theatrical production was staged it garnered tremendous success in Israel and abroad.

Cast:

Assaf Ben-Shimon - Siro

Daniel Efrat - Timoteo, a priest

Dikla Hadar - Ligurio

Shlomi Tapiero - Callimaco

Joseph Toledo - Nicia

Tal-ya Yahalomi-Levi - The Widow Donna Lisa

Yedidia Vital - A Novice / Company manager

Revital Zaltsman - Lucrezia

Hila Zittoun - Sostrata

LA MANDRAGOLA

By Yaacov Shabtai
After Niccolò Machiavelli